

ANTIFA LIVE ΣΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ 2013 - 2017

ΟΙ NAZI

Δε δείχνουμε τα μούτρα των ναζί για λόγους εντυπωσιασμού, αλλά για να ενισχύσουμε το επιχείρημά μας: η μάχη ενάντια στους ναζί για το ποιος θα επικρατήσει σε μια γειτονιά δε δόθηκε, ούτε και θα δοθεί ποτέ στη βάση του τελικού ξεκαθαρίσματος, δεν ήταν ούτε και θα γίνει ποτέ αγώνας πολεμικών τεχνών. Η δική μας εμπειρία συμβαδίζει με τόσες και τόσες άλλες προγενέστερες: η οργάνωση της εργασίας, η επιμονή, η διάρκεια στο χρόνο, η αντίσταση στην πολιτική του μικρόκοσμου, η κάθοδος στα κάτω επίπεδα αυτής της κοινωνίας, το αγκάλιασμα του προλεταριακού πολιτισμού είναι οι καθοριστικοί παράγοντες της μάχης. Όποιος μένει στην πόζα, στο σφίξιμο και στην κακία, αργά ή γρήγορα θα διαλυθεί. Οι ναζί της Καλλιθέας δεν αποτέλεσαν εξαίρεση. Ελπίζουμε την ίδια μοίρα να έχουν κι οι επόμενοι.

(Έτσι για την ιστορία: Ετούτη η φωτογραφία είναι τραβηγμένη στις 5 Ιουλίου του 2013 στις 19:48. Δείχνει το μάζεμα των ναζί, μισή ώρα περίπου πριν την επίθεσή τους. Δεν είναι η μόνη, ούτε η πιο ενδιαφέρουσα φωτογραφία τους. Τον πρώτο καιρό νομίζαμε ότι πάνω σε τέτοιες φωτογραφίες θα ξετυλίξουμε το κουβάρι που θα μας οδηγούσε στην επιβολή επί των αντιπάλων. Στην πορεία καταλάβαμε ότι τέτοιες φωτογραφίες πρακτικά μας είναι άχρηστες: δε μας διδάσκουν τίποτα που δεν το ξέραμε κι από πριν).

ANTIFA LIVE ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΔΑΒΑΚΗ ΤΟ 2013

Ήταν 5 Ιούλη του 2013. Ο antifa πυρήνας της Καλλιθέας μετρούσε πάνω από ένα χρόνο ζωής. Το βράδυ της ίδιας μέρας είχε αποφασίσει να διοργανώσει μια συναυλία στο πιο κεντρικό σημείο της γειτονιάς, την πλατεία Δαβάκη. Η γνωστή ιουλιάντικη ζέστη μάς έκανε παρέα απ' το πρωί. Η διάθεσή μας ήταν χαλαρή. Κάτι περιπολικά μας επιτηρούσαν διακριτικά. Δυο υπάλληλοι του Δήμου είχαν έρθει να μας πουν ότι «αυτό που κάνουμε είναι παράνομο». Παιδάκια έπαιζαν. Κι εμείς περιμέναμε τον κόσμο.

Λίγο πριν ξεκινήσουμε, τριάντα με σαράντα ναζί βγήκαν από έναν κάθετο δρόμο και μας την έπεσαν με ό,τι χρησιμοποιείται σε τέτοια πεσίματα. Ένας τους είχε κάτσει απέναντί μας και μας έριχνε με αεροβόλο. Για λίγα δευτερόλεπτα, η χαλαρότητα έδωσε τη θέση της στο φόβο που προκαλεί ο αιφνιδιασμός. Η ενστικτώδης τελευταία μας κίνηση ήταν να μαζευτούμε όλοι μαζί και να αντεπιθεθούμε. Απολογισμός: ένας τραυματίας από μας, δυο-τρεις απ' αυτούς, παιδάκια που έκλαιγαν, μαμάδες που ούρλιαζαν, μπάτσοι που πλησίαζαν. Το κερασάκι στην τούρτα: Ένας απ' τους συντρόφους, που είχαν εν τω μεταξύ καταφτάσει για να μας κάνουν αλληλεγγύη, μας κοίταγε και φώναζε – μισό κριτική, μισό αυτοδικαίωση: «ΣΑΣ ΓΑΜΗΣΑΝΕ! ΠΑΜΕ ΤΩΡΑ ΠΟΡΕΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ». Στο βάθος της εικόνας, εμείς μπροστά σ' ένα πέλαγος αμυγχανίας. Μπορεί να είχαμε αποκρούσει την επίθεση των ναζί και με το παραπάνω, αλλά κατά τα φαινόμενα κάτι είχαμε κάνει λάθος. Οι επόμενες ημέρες προοιωνίζονταν πλούσιες για εξαγωγή συμπερασμάτων.¹

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ (ΡΗΧΑ ΚΑΙ ΒΑΘΥΤΕΡΑ) ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΕΣΙΜΟ

Όποιος έχει βρεθεί σε αντίστοιχη θέση, στη θέση δηλαδή ανθρώπων που έχουν μόλις δεχτεί επίθεση, το γνωρίζει καλά: η πρώτη (πολλές φορές και η μοναδική) σκέψη που κυριεύει την καρδιά και το μυαλό είναι η εκδίκηση. Λογικό θα πει κανείς και δε θα 'χει άδικο. Το αίμα, η αδρεναλίνη της στιγμής, ο φόβος, οι χτυπημένοι σύντροφοι είναι μια εμπειρία αρκετά σκληρή, που όποιος την έχει ζήσει την έχει ζήσει και δε λέμε κάτι παραπάνω. Για τις καπιταλιστικές κοινωνίες που ζούμε βέβαια, αυτή η σκληρή εμπειρία (κι εδώ που τα λέμε το σύνολο της βιωμένης εμπειρίας) παρουσιάζεται συνεχώς αποκομμένη από τις αιτίες που τη δημιούργησαν. Έτσι και στην περίπτωση μας: η αυτοκριτική που βρήκαμε να κάνουμε ήταν αρχικά εξολοκλήρου τεχνική. Για να μην τα πολυλογούμε, η επίθεση που είχαμε δεχτεί, ήταν το αποκλειστικό αποτέλεσμα της καλοκαιρινής διάθεσης με την οποία είχαμε κατέβει στην πλατεία Δαβάκη. Καθόλου άδικη διαπίστωση, αλλά την ίδια στιγμή πόσο φτωχή για να εξηγήσει τι μας είχε συμβεί. Ορκιστήκαμε ότι την επόμενη φορά θα είμαστε πιο ετοιμοπόλεμοι και that's it.

Ευτυχώς δεν είχαν όλοι την ίδια γνώμη. Διεκδικώντας τη δόξα της επίθεσης, ο ιστοτόπος maiandrioi.blogspot.gr δημοσίευσε δέκα ημέρες μετά (στις 15 Ιουλίου του 2013) ένα μικρό κείμενο. Το μεταφέρουμε αυτούσιο, γιατί μας φαίνεται σημαντικό.²

Δευτέρα, 15 Ιουλίου 2013

ΜΑΥΡΟΚΟΚΚΙΝΟΙ ΛΑΓΟΙ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ

«Δεν πρέπει ποτέ να αφήνει κανείς να συνεχίζεται μια ανωμαλία για να αποφύγει έναν πόλεμο, γιατί δεν τον αποφεύγει, αλλά μόνο αλλάζουν οι συνθήκες προς όφελος των αντιπάλων του». Niccolò Machiavelli (η υπογράμμιση στο πρωτότυπο).

Οι υστερικοί αντιφασίστες της Καλλιθέας κυκλοφόρησαν μια δακρύβρεχτη αφίσα σε συνεργασία με την αντιφασιστική συνέλευση *autonome antifa* (Στέκι «Αντίπνοια» στα Κάτω Πετράλωνα), διαμαρτυρούμενοι για την πρόσφατη επίθεση ομάδας ανένταχτων εθνικιστών στο πρόσφατο antifa live την Παρασκευή 5 Ιούλη στη πλατεία Δαβάκη στην Καλλιθέα.

Γιατί άραγε να βγάξει κανείς μια αφίσα με τίτλο «Ήρθαν Γρήγορα - Έφυγαν Γρηγορότερα» απ' τη στιγμή που τα γεγονότα εκτυλίχθηκαν με βάση τους κατά πολύ ευνοϊκότερους αριθμητικά συσχετισμούς για τους ίδιους; Μήπως το μαυροκόκκινο καράβι δεν είναι πια «εν πλώ» εκεί κάτω στο υπόγειο και μπάζει νερά; Αυτά συμβαίνουν και στα καλύτερα αντιφασιστικά σκατά! Περαστικά σας και εις το επανειδέν, μαυροκόκκινοι λαγοί! Η Καλλιθέα ανήκει στους Έλληνες, όπως και κάθε άλλη περιοχή!

ANENTAXTOI ΜΑΙΑΝΔΡΙΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ

Δεν έχει νόημα να ειρωνευτούμε την προφανή άγνοια των ναζί για το ποιος-είναι-ποιος, γιατί η ουσία βρίσκεται αλλού. Αυτός που μιλάει εδώ δεν είναι ο ημιμαθής ναζί αρχηγός που πουλάει μούρη στους φασίστες πισσιρικάδες τοιτάροντας Μακιαβέλι. Αυτός που μιλάει είναι ο ημιμαθής ναζί αρχηγός που έχει κάνει μαλακία. Πίσω απ' την υπερωψία και το ύφος ξέρω-αλλά-δε-λέω διακρίνεται εμφανώς μια αμυντική επιχειρηματολογία. Σαν κάτι

να μην πήγε καλά, σαν κάποια εσωτερική κριτική να διατυπώθηκε, σαν κάποια εμπιστοσύνη να διαταράχθηκε στο εσωτερικό του ναζι πυρήνα. Σαν κάποιος να έβαλε το κάρο μπροστά απ' το άλογο πείθοντας ή εκβιάζοντας συναισθηματικά την υποστήριξη ανθρώπων που ήταν απρόθυμοι ή μισοπρόθυμοι να πραγματοποιήσουν την ιουλιάνη επίθεση. Σαν κάποιος να είχε ποντάρει ότι τα «γεγονότα δε θα εξελιχθούν με βάση τους κατά πολύ ευνοϊκότερους αριθμητικά συσχετισμούς» για την πάρτη μας.

Επιστρατεύοντας την αυθεντία του Μακιαβέλι, ο ναζι αρχηγός απαντάει διαδικτυακά στους επικριτές του. Για τον έμπειρο αναγνώστη το νόημα είναι κάτι παραπάνω από σαφές: η επίθεση των ναζι στη συναυλία της 5ης Ιουλίου που διοργάνωνε το antifa Kallithea παρουσιάζεται σα μονόδρομος. Γιατί; Γιατί αν αυτή η επίθεση δε λάμβανε χώρα τη στιγμή εκείνη, τότε πολύτιμο έδαφος θα χανόταν για τη ναζι συμμορία της Καλλιθέας. Οι ναζι τραυματίες, οι γκρίνιες, η κριτική, η πολύ πιθανή διάσπαση στο εσωτερικό του ναζι πυρήνα της Καλλιθέας που μπορεί να προέκυπτε από μια τέτοια επίθεση (έχουμε βάσιμες υποψίες πως όλα αυτά, όντως συνέβησαν) έπρεπε όλα τους να γίνουν ανεκτά· γιατί οι ναζι έβλεπαν ότι το antifa Kallithea κέρδιζε έδαφος· γιατί αν η επίθεση δεν γινόταν στις 5 Ιούλη, οι συσχετισμοί θα άλλαζαν κι άλλο, ώστε κάθε επόμενη ευκαιρία θα έπρεπε να αναμετρηθεί με όλους τους φόβους, τους δισταγμούς, τα «άσε καλύτερα» που μετέτρεψαν όλες τις προηγούμενες ευκαιρίες σε χαμένες ευκαιρίες. Από την πρώτη στιγμή που ετούτε εδώ η, ολιγόλογη, μα συνάμα τόσο περιεκτική, ανάρτηση ανέβηκε στο διαδίκτυο μάς κέντρισε την προσοχή. Είναι μια σπάνια περίπτωση, όπου οι ναζι προσγειώνονται από το βάθρο της ανώτερης φυλής και αναγκάζονται να επιχειρηματολογήσουν γύρω από πολύ πιο ταπεινές πλευρές της ανθρώπινης ύπαρξης. Οι πολιτικοί συσχετισμοί σε μια γειτονιά· οι ισορροπίες που είναι πάντα ρευστές· η ποσότητα εργασίας ως μοχλός αλλαγών· οι τακτικές που δεν ακολουθούνται από στρατηγικές· οι στρατηγικές που δεν προκύπτουν από τακτικές. Όλα τους παρόντα στη δημόσια αποτίμηση των ναζι για την επίθεσή τους στις 5 Ιούλη. Όλα τους πρωτογενές υλικό για αντιφασιστική χρήση.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ (ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙΣ)

Καθώς οι όρκοι εκδίκησης καταλάγιαζαν στο εσωτερικό μας, δίνοντας τη θέση τους σε περισσότερο παραγωγικές συζητήσεις, βρεθήκαμε να αναλύουμε τον πολιτικό εαυτό μας. Οι ερωτήσεις που μας βασάνιζαν, ας πούμε ότι ήταν οι εξής: Γιατί απ' όλη την Αθήνα, γιατί απ' όλη την Ελλάδα, η δική μας συναυλία ήταν αυτή που είχε φάει πέσιμο; Να ήμασταν ειδική περίπτωση; Να ήταν οι ναζι της γειτονιάς μας ειδική περίπτωση; Έπρεπε να επιδιώξουμε τη ρεβάνς; Έπρεπε να κάνουμε κάτι άλλο; Έπρεπε να σταματήσουμε να είμαστε αυτό που είμαστε; Έπρεπε να γίνουμε κάτι που δεν είμαστε;

Αν κάτι έβγαине από την αυτοσχέδια ενδοσκόπηση στην οποία υποβάλαμε τους εαυτούς μας, αυτό ήταν πως το τελευταίο που θα μας χρησίμευε θα ήταν να επιδιώξουμε τη ρεβάνς. Αφενός, γιατί δεν ήμασταν τέτοιοι άνθρωποι (άνθρωποι δηλαδή που επιδιώκουν τη βία, βγαίνοντας αλώβητοι συναισθηματικά και ψυχολογικά)· κι αφετέρου γιατί κατά πάσα πιθανότητα η επιδίωξη της ρεβάνς θα είχε τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα απ' αυτά που περιμέναμε. Κοινώς θα μας απομάκρυνε από το πεδίο της κοινωνικής απεύθυνσης, το οποίο είχε αποδειχθεί ανεξάντλητο, εγκλωβίζοντάς μας σε μια προοπτική φυσικής αντιπαράθεσης, πολλοί έναντι πολλών, σήμερα εγώ, αύριο εσύ κι όποιος αντέξει. Δεν είναι ότι αποστρεφόμεστε τη βία. Είναι ότι εντοπίζαμε αλλού το βασικό μας πλεονέκτημα. Είχαμε εκτιμήσει σωστά την κοινωνική δυναμική που διέτρεχε τη γειτονιά της Καλλιθέας, είχαμε σιγκλήσει με σωστό τρόπο τις ευαίσθητες ταξικές, πολιτιστικές, κοινωνικές ισορροπίες, είχαμε αρχίσει να αποκτούμε κύρος, εντελώς δυσανάλογο με τη γνώμη που διαθέταμε για τον εαυτό μας. Δεν είναι ασήμαντο: είχαμε ξεκινήσει ως ολιγομελής πυρήνας κι είχαμε καταλήξει σε υπολογίσιμη πολιτική δύναμη για τα τοπικά δεδομένα. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που είχαν την ψυχραιμία να κάνουν αυτές τις διαπιστώσεις, είχαν πολύ δίκιο: αυτή ήταν η κατεύθυνση στην οποία έπρεπε να κινηθούμε, αν όντως θέλαμε να τσακίσουμε τους ναζι. Χρειάζεται εδώ να γενικολογήσουμε. Όπως έχει συμβεί και σε άλλες αντίστοιχες περιπτώσεις,³ ο τρόπος με τον οποίο κινούνταν ο antifa πυρήνας της Καλλιθέας ήταν αξιοσημείωτα βίαιος απέναντι στους ναζι· τόσο βίαιος που τους οδήγησε στην οργανωτική διάλυση. Δεν αναφερόμαστε εδώ σε κείνο το είδος στιγμιαίας, φυσικής βίας που τόσο λατρεύουν να επικαλούνται άνθρωποι που δεν έχουν βρεθεί ποτέ αντιμέτωποι με τα πραγματικά ζητήματα, με τα οποία έρχονται αντιμέτωπες πραγματικές ομάδες, που δραστηριοποιούνται στον πραγματικό χώρο και χρόνο της μητρόπολης. Αντίθετα μιλάμε για τη συνεχή, απρόσωπη βία, που προκύπτει από την οργάνωση της εργασίας και την επι-

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ

Τροφή για σκέψη: οι φίλοι και σύντροφοι, οι φίλες και συντρόφισσες που καταδέχτηκαν να αναλάβουν το μουσικό κομμάτι των δημόσιων κινήσεών μας που ονομάστηκαν «live» έχουν όλοι κι όλες τους ψευδώνυμο. Σε αντίθεση με τις παλιότερες γενιές, όπου ο καλλιτέχνης ήταν το ονοματεπώνυμό του, οι σημερινές φουρνιές ανθρώπων που φωτίζουν με τα μικρόφωνά τους τις πλατείες και τα πάρκα της μητρόπολης επιλέγουν παράξενα αρκτικόλεξα. Λες και μια τομή διατρέχει τη ζωή τους και τη χωρίζει στα δυο: το ένα της κομμάτι, «το επίσημο», η ζωή με το ονοματεπώνυμο που αναγράφεται στο αστυνομικό δελτίο ταυτότητας πάει παρέα με τους καθημερινούς καταναγκασμούς - το σχολείο, τη δουλειά, τη σχέση με τους κρατικούς μηχανισμούς. Το άλλο κομμάτι, «το ανεπίσημο», ο «δημιουργικός εαυτός», συμβολίζει την εξέγερση απέναντι στην κοινωνική νόρμα, στρατεύει ήχους και λέξεις μιλώντας για την αφραγκία, την κοινότητα, τα πακέτα των σκατοδουλειών, τα βαθύτερα συναισθήματα. Τα παράξενα αρκτικόλεξα είναι τα κωδικά ονόματα δικών μας παιδιών, που μας έχουν υποστηρίξει τα μέγιστα. Τους χρωστάμε πολλά - κι αυτό το κείμενο είναι εν πολλοίς μια αναγνώριση αυτού του χρέους.

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Το γεγονός ότι εδώ και πάρα πολλά χρόνια η συντριπτική πλειοψηφία των συναυλιών που διοργανώνει ο αντιεξουσιαστικός χώρος έχει ευτελιστεί σε τυποποιημένο μέσο συλλογής χρημάτων είναι μια παραδοχή με πολλαπλές επιπτώσεις: στο βαθμό που οι συναυλίες έχουν απολέσει κάθε ίχνος γιορτής, έχουν μετατραπεί σε ψυχρά υπολογισμένες χρηματικές διοργανώσεις. Ο τόπος που λαμβάνουν χώρα, το κοινό στο οποίο απευθύνονται, η απαρέγκλιτη πολιτική των μίνιμουμ εξόδων (για την επίτευξη των μάξιμουμ κερδών) συνιστούν όλα τους εκπτώσεις: πολιτικές, διανοητικές, κινηματικές. Στο τέλος της ημέρας, η πολυδιαφημισμένη κατάργηση των ρόλων κοινού και καλλιτεχνών, όχι μόνο δεν έχει επιτευχθεί, αλλά έχει εμπλουτιστεί με πολύ βαρύτερες καπιταλιστικές προσταγές. Το κοινό κοιτάει να διασκεδάσει κι οι διοργανωτές να κάνουν ταμείο. Οι καλλιτέχνες μεσολαβούν αυτήν τη σχέση. Κατά καιρούς η μόνιμη ερώτηση που συνοδεύει αυτή την πραγματικότητα, έρχεται στο προσκήνιο, μόνο και μόνο για να υποχωρήσει με το που θα διατυπωθεί: «πού πάνε όλα αυτά τα λεφτά που βγαίνουν απ' τις συναυλίες»;

Από μεριάς μας κοιτάμε ό,τι λεφτά χρειαζόμαστε να τα βάζουμε από τις δικές μας τσέπες. Κι είναι έτσι που αποφεύγουμε να κάνουμε συναυλίες «οικονομικής ενίσχυσης». Αυτό που θέλουμε να ενισχύουμε κάθε φορά που διοργανώνουμε συναυλίες είναι στην πραγματικότητα οι δικές μας πολιτικές προτεραιότητες: η κατίσχυση στο δημόσιο χώρο, το ξεδίπλωμα του πολιτισμού των κάτω στρωμάτων, η πολιτική πίεση στους ναζί και στις πολιτικές δημόσιας τάξης, η δημιουργία μικρών εστιών γιορτής και αυτοαξιοποίησης. Το γεγονός ότι μετά από κάθε συναυλία μπαίνουμε σταθερά μέσα κατά μερικές εκατοντάδες ευρώ, όχι μόνο μας απαλλάσσει από τη γενικευμένη καχυποψία περί ιδιοποίησης χρημάτων, αλλά επίσης μας καθιστά φορείς μιας περιέργης περηφάνιας: για κάθε δημόσια μας κίνηση, δεκάδες σύντροφοι και συντρόφισσες έχουν βάλει το χέρι στην τσέπη, δίχως να προσδοκούν οικονομικά ανταλλάγματα. Το αναφέρουμε γιατί μας φαίνεται σημαντικό.

στράτευση της απέναντι στις ναζιστικές συμμορίες. Μιλάμε για την πολιτική οργάνωση των ημέτερων δυνάμεων, τον καταμερισμό των καθηκόντων, τα σχεδιασμένα βήματα, την χαμηλών τόνων, αλλά αδιάκοπη, κινητοποίηση σε πεδία δράσης που διαλέγαμε εμείς.

Αντίθετα από τις πρώτες μας σκέψεις, έχουμε πια τη γνώμη ότι τον Ιούλη του 2013, οι ναζί δε μας την έπεσαν επειδή ήμασταν αδύναμοι, αλλά αντίθετα μας την έπεσαν επειδή ήμασταν δυνατοί. Μας την έπεσαν επειδή οι κινήσεις μας από την πρώτη τους στιγμή είχαν αρχίσει να διεκδικούν για λογαριασμό μας το δημόσιο χώρο και το δημόσιο λόγο. Κι είναι μ' αυτήν την έννοια που η απόφαση της ναζι συμμορίας της Καλλιθέας να μας επιτεθεί δεν πρέπει να γίνεται αντιληπτή ως ένδειξη ισχύος, αλλά ως απόδειξη αδυναμίας, ως στρίμωγμα κι ως αίσθημα πολιτικού αδιεξόδου. Με άλλα λόγια η επίθεσή τους αντανάκλωσε τη δυσχερή θέση εντός της οποίας είχαν περιέλθει. Ήταν κίνηση χωρίς αύριο σε μια στιγμή που αυτό το αύριο ήταν κομβικής σημασίας. Η επίθεσή τους σχεδιάστηκε αγχωμένα και υπό πίεση. Όσο κι αν οι ναζί προσπαθούσαν να πείσουν, κυρίως να πειστούν για το αντίθετο, η ουσία είναι ότι η επίθεση που οργάνωσαν αποδείχτηκε καταστροφική. Δεν είναι μόνον ότι αντιμετωπίστηκαν όπως ακριβώς τους έπρεπε. Είναι κυρίως ότι μ' αυτή τους την κίνηση ουσιαστικά διέλυσαν κάθε πιθανότητα που είχαν να μετατραπούν από συμμορία σε πολιτική οργάνωση. Ακριβώς όπως τα έλεγε ο Μακιαβέλι: οι συνθήκες είχαν αλλάξει προς όφελός μας. Τη στιγμή που μιλάμε οι ναζί της Καλλιθέας εξακολουθούν να υπάρχουν ως φυσικές παρουσίες. Οι προοπτικές πολιτικής τους οργάνωσης έχουν ψαλιδιστεί κατά πολύ. Το μέλλον (και μ' αυτό εννοούμε το μέλλον του ελληνικού φασισμού) θα δείξει αν θα ξαναφανούν χρήσιμοι ή αν θα πεθάνουν σιωπηλά.

ΑΝΤΙΦΑ LIVE ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟ 2017 ΕΠΙΘΕΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

Πολλές φορές νιώθουμε ότι τα λόγια μας κινδυνεύουν να παρεξηγηθούν. Μιλάμε για τους εαυτούς μας, μιλάμε για την ιστορία μας και παράλληλα μιλάμε για μια μικρή πλευρά της ιστορίας των σύγχρονων καπιταλιστικών κοινωνιών. Δε μας συμβαίνει επειδή την έχουμε δει αναλυτές. Μας προκύπτει επειδή έχουμε την πολυτέλεια να υπάρχουμε μέσα στο χρόνο, να επιβιώνουμε πολιτικά, να κριτικάρουμε και να εξελίσσουμε την οργανωτική μας δομή και τις γνώμες μας για τον κόσμο.

Όταν σχεδιάζαμε τη συναυλία μας το 2013 δεν ήμασταν σε θέση να αντιληφθούμε την εποχή και το ρόλο μας. Ήμασταν κομμάτι ενός υπόγειου εμφύλιου πόλεμου που κορυφωνόταν στην Αθήνα και σε κάθε άλλη πόλη της Ελλάδας. Ήμασταν ένα μικρό, αλλά, μαχητικό υποκείμενο στη μάχη ενάντια στα σχέδια μηδενικής ανοχής που δούλευαν την εποχή εκείνη ενάντια στην εργατική τάξη και το μέλλον της. Δραστηριοποιούμασταν σε μια τεράστια γειτονιά με ανοιχτούς λογαριασμούς διαφόρων ειδών. Στις τάξεις της ομάδας έμπαινε κόσμος, εκείνη η κοινωνική ταξική φιγούρα, που διέθετε τη συναισθηματική, διανοητική, ταξική δυνατότητα να αντιπαλέψει την κυριαρχία των ναζί στο δρόμο – πιστορικάδες ή, κι όχι τόσο πιστορικάδες, από τα σχολεία και τις πλατείες, από τις δουλειές κι από τα γήπεδα που εχθρεύονταν το φασισμό, όχι ιδεολογικά, αλλά ήδη ως σκληρή υλική πραγματικότητα. Η μάχη των ισορροπιών (οι κατά Μακιαβέλι συνθήκες), το δυναμικό που μας αγκάλιαζε μας έφερνε στο προσκήνιο, όχι πια σαν απολιθωμένη καρικατούρα των Εξαρ-

χείων, αλλά σαν εμπόλεμο σχηματισμό για τις ανάγκες της νέας εποχής. Οι άμεσοι φυσικοί μας αντίπαλοι, αντιλαμβάνονταν αυτές μας τις ιδιότητες πολύ καλύτερα από μας.

Η συναυλία του 2013 είχε σχεδιαστεί αγνοώντας όλα τα συγκεκριμένα δεδομένα. Δεν οργανώθηκε ως μαχητική κατάληψη του εδάφους, αλλά ως πολιτιστικό γεγονός. Οι μπάντες που θα έπαιζαν, το σημείο της συναυλίας, η αποκοπή του live από έναν ευρύτερο πολιτικό σχεδιασμό υπήρξαν όλα τους κακή κληρονομιά. Επιδιώξαμε τη μαζικότητα, δίχως να μας ενδιαφέρει να την αξιοποιήσουμε. Κι εκεί βρισκόταν το αδύνατό μας σημείο. Τον καιρό που ακολούθησε την ιδιαιτελική μας συναυλία υπήρξαμε διστακτικοί στο να οργανώσουμε πάλι μια συναυλία. Δεν είναι ότι φοβόμασταν την επανάληψη των ίδιων γεγονότων. Είναι κυρίως η αίσθηση που είχαμε, ότι κάτι απέμενε να γίνει, ότι κάποια έλλειψη έπρεπε να καλυφθεί, ότι μια καινούρια ανάγκη έπρεπε να μας κινητοποιήσει.

Από την άλλη βέβαια η συγκεκριμένη ιδέα δεν μας εγκατέλειψε ποτέ. Οι άνθρωποι που έμπαιναν στην ομάδα, αλλά και μεγάλο ποσοστό εκείνων που είχαν έναν καλό λόγο για εμάς, ήταν σε μεγάλο τους βαθμό αναμειγμένοι με τις underground πολιτιστικές τάσεις – χιπ χοπ έκφραση, γκράφιτι, ασπρόμαυρη σκιτσογραφία. Δεν ήταν άνθρωποι που ενδιαφέρονταν να γίνουν αστέρια, αλλά άνθρωποι που ενδιαφέρονταν να εμπλέξουν τη δημιουργικότητά τους με την αντιφασιστική στράτευση. Όπως όλα τα πετυχημένα πράγματα στη ζωή, έτσι και τούτο εδώ, προχώρησε «από μόνο του». Δεν αναπτύχθηκε εν κενώ, αλλά επειδή πολλοί απ' τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που ήταν ή έγιναν με τον καιρό μέλη της ομάδας, τρίβονταν με τη δρομίσια έκφραση. Στο μέσα, στο έξω και στο πλάι του πυρήνα, δημιουργήθηκαν συμπληρωματικές, αυτοοργανωμένες, μουσικές δομές. Αυτές οι δομές, είναι ξεχωριστές απ' τον anti-fa πυρήνα της Καλλιθέας, έχουν τη δική τους ατζέντα, τα δικά τους μέλη και τις δικές τους προτεραιότητες. Και την ίδια στιγμή έχουν σκοπούς τόσο ίδιους με τους δικούς μας που πολλές φορές νιώθουμε κι είμαστε ένα. Κι αλήθεια είναι ότι χάρη σ' αυτές τις δομές ειδικού σκοπού, στήθηκε η αντεπίθεσή μας από το 2015 και μετά. Με όπλο τη μουσική έκφραση στο δρόμο χτίστηκε μια δυνατότητα που τελικά δούλεψε για όλους μας. Λέμε για την ευθύνη που σήκωσαν στους ώμους τους κάμποσοι σύντροφοι και συντρόφισσες να υποστηρίξουν τη μάχη ενάντια στις πολιτικές δημόσιες τάξεις, στους μπάτσους και στους ναζί, πιάνοντας τα μικρόφωνα και ανοίγοντας τα ηχεία. Λέμε για το κατέβασμα της αντιπαράθεσης, όχι πια στο κέντρο της πόλης μας (στην πλατεία Δαβάκη) με όρους πλασματικής μαζικότητας, αλλά στα πάρκα και στις πλατείες των γειτονιών μας (αυτά που οι αριστεροί τα λένε «παρατημένα» κι οι δεξιοί «εστίες ανομίες»). Η διαδικασία για την οποία μιλάμε υπήρξε προπομπός της δημόσιας anti-fa συναυλίας που διοργανώσαμε τον Οκτώβρη του 2017 στο Ποτάμι της Καλλιθέας. Ήταν μια διαδικασία που δεν ξεκίνησε μ' αυτό το σκοπό, αλλά κατέληξε έτσι. Ήταν μια διαδικασία που ενέταξε μέσα στους τελευταίους εικοσικάτι μήνες μια σειρά από στόμα με στόμα συναυλίες, μουσικά αράγματα, συλλογικά και μαζικά βαψίματα τοίχων στη δημόσια ζωή της γειτονιάς μας.

Το live μας στο Ποτάμι τον Οκτώβρη του 2017, ήταν το πρώτο που διοργανώναμε δημόσια, μετά από εκείνο που δέχτηκε την επίθεση των ναζί στην πλατεία Δαβάκη. Και στην ουσία δεν επρόκειτο για live. Γιατί μπορεί κανείς να μπερδεύεται επειδή η όλη φάση είχε ηχεία και μικρόφωνα, αλλά επί της ουσίας ήταν πρόσκληση σε μάχη· ήταν δημόσια και ανακοινωμένη διεκδίκηση του δημόσιου χώρου από τους ναζί και τους μπάτσους. Το εξωτερικό περίβλημα αυτής της κίνησης ήταν μουσικό. Η μορφή, το κουκούλι, ο τρόπος εξωτερικού-

NEXT DOOR ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΠΑΙΔΙΑ

Αν κανείς έχει για κριτήρια επιτυχίας το πλήθος εκείνων που παρακολουθούν μια συναυλία, δε θα βρει στα live που διοργανώνουμε κάτι το συγκλονιστικό: μερικές δεκάδες αγόρια και κορίτσια που πιάνουν για τρεις ώρες μια μικρή πλατεία κι αυτό είναι όλο. Κι όμως: όσοι κι όσες υπήρξαν αυτοπρόσωποι φορείς αυτής της εμπειρίας δεν είχαν κανένα λόγο να υιοθετήσουν τέτοια μέτρα. Αντίθετα μάλιστα έγιναν κοινωνοί μιας διαφορετικής κουλτούρας που αντέστρεψε το ερώτημα: όχι πόσοι ήρθαν, αλλά πόσοι έχωσαν. Απ' αυτήν την άποψη τα «μικρά» live στα πάρκα και στις πλατείες της Καλλιθέας, του Ταύρου, των Τζιτζιφιών και του Μοσχάτου υπήρξαν εξαιρετικά πετυχημένα. Τρελαμένοι πισσικιάδες, που ούτε τους ξέραμε ούτε μας ήξεραν, ένιωσαν άνετα να πάρουν το μικρόφωνο και να διηγηθούν τις δικές τους ιστορίες, που για κάποιον, όχι και τόσο ανεξήγητο, λόγο ήταν φοβερά παρόμοιες με τις δικές μας. Υπήρξε πισσικιάς από την Αλβανία που πέρναγε απ' το Ελ Πάσο κι έχωσε μαζί μας. Υπήρξε κυρία, 60 χρόνων, που κατέβηκε απ' το διαμέρισμά της στο Ποτάμι για να μας πει να ανεβάσουμε τα μπάσα. Υπήρξε παρέα Αιγύπτων 30άρηδων που τραγούδησαν για τη ζωή τους στη γλώσσα τους. Υπήρξε μεσήλικας κύριος που πέτυχε live μας στις Τζιτζιφιές, γύρισε σπίτι του, πήρε λεφτά για να μας κεράσει μπίρες και μας έδωσε το τηλέφωνό του για να τον καλούμε σε ό,τι κάνουμε – «δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα» μας είπε. Υπήρξε χιπχοπός που μας είδε απ' το παράθυρό του στο Μελίνα Μερκούρη και ήρθε με τις ρίμες του να πάρει σειρά. Υπήρξε παρέα παιδιών που πέρναγαν απ' τον ηλεκτρικό του Μοσχάτου κι ήρθαν ν' αράξουν μαζί μας, να πιουν μια μπίρα και να τα πούμε. Δεν είναι συμπτώσεις όλα αυτά, δεν είναι «μία στο εκατομμύριο». Είναι μια σημερινή μορφή του ταξικού πολέμου – γλωσσική, σωματική, ηχητική. Απαραίτητη όσο κι όλες οι υπόλοιπες.

Η ΧΩΡΟΤΑΞΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΗΣ

Η αποτίμηση της πίεσης που με τραβάει στα άκρα⁴

Δεν το κάναμε με σχέδιο, αλλά είναι άξιο σχολιασμού: από τις αρχές του 2016 μέχρι και τα τέλη του 2017, στην προσπάθειά μας να κερδίσουμε το δημόσιο χώρο, πιάσαμε τις άκρες των γειτονιών μας. Αν κανείς δει την κίνηση, μια αποτυπωμένη στο χάρτη, θα διαπιστώσει ότι όλα μας τα live έγιναν πάνω στη συνοριακή γραμμή που ορίζεται από τη λεωφόρο Χαμοστέρνας, την Πειραιώς, τη λεωφόρο Συγγρού, και τη λεωφόρο Ποσειδώνος. Το μεγάλο τσιμεντένιο ορθογώνιο παραλληλόγραμμο που βρίσκεται εντός αυτών των λεωφόρων περικλείει τις γειτονίες της Καλλιθέας, των Τζιτζιφιών, του Μοσχάτου και του Ταύρου. Κι είναι στις παρυφές αυτών των γειτονιών, σε παρατημένα πάρκα, κάτω από γέφυρες, σε μισοδιαλυμένες αμφιθεατρικές κατασκευές (σε τόπους-μη τόπους που λένε και οι μεταυτόνομοι) που επιλέξαμε να στήσουμε την αντεπίθεσή μας. Καθώς το κάναμε, εφευρίσκαμε αξίες χρήσης για σημεία της πόλης που είχαν αφεθεί στη μοίρα τους. Παράλληλα, δείχναμε στις παρέες αυτών των περιοχών ότι οι παρατημένες εργατικές γειτονίες μπορούν να παράξουν το δικό τους πολιτισμό. Ήταν μια κίνηση που ξεκινώντας από τα κάτω στρώματα, διεκδικούσε για λογαριασμό όλων μας μερίδιο στη συλλογική έκφραση. Από μεριάς μας καταλαβαίναμε αυτές τις άκρες σα κομμάτι της δικής μας κουλτούρας. Εκεί νιώθαμε προστατευμένοι, εκεί ακροβατούσαμε, εκεί προσκαλούσαμε και υποδεχόμασταν τους δικούς μας ανθρώπους. Όταν η κίνηση στα άκρα είχε ολοκληρώσει τον κύκλο της, είχε προλάβει να δημιουργήσει ένα σώμα υποστηρικτών και υποστηρικτριών, που γνωριζόταν αναμεταξύ του και σιγά σιγά αναλάμβανε από μόνο του ευθύνες. Για να το διατυπώσουμε καλύτερα, νιώσαμε έτοιμοι και έτοιμες να διοργανώσουμε το live του Οκτώβρη στο Ποτάμι της Καλλιθέας, μόνον όταν τα μαζέματά μας στο δημόσιο χώρο συσπείρωναν σταθερά γύρω τους μερικές δεκάδες αγόρια και κορίτσια που καταλάβαιναν αυτό που κάναμε ως μια συλλογική προσπάθεια που τους αφορούσε. Αυτοί οι φίλοι, σύντροφοι και διακριτικοί υποστηρικτές συνεισέφεραν στη μάχη που δίναμε με χίλιους δυο τρόπους: βάφοντας, ραπάροντας, παίζοντας μπάσκετ, κουβαλώντας, περιφρουρώντας, καθαρίζοντας, τσοντάροντας λεφτά. Δίχως να το έχουμε επεξεργαστεί στη θεωρία, ακολουθήσαμε μια λογική περικύκλωσης: διεκδικούσαμε και κερδίζαμε χώρο απ' τον εχθρό πιάνοντας τα έξω σημεία. Όταν πια αποφασίσαμε να οργανώσουμε δημόσια και ανακοινωμένα τη συναυλία μας σε ένα απ' τα πιο κεντρικά σημεία της Καλλιθέας, είχαμε ήδη αποκτήσει τεχνολογία, υποστήριξη και αυτοπεποίθηση. Ήμασταν έτοιμοι και έτοιμες να αντεπεξέλθουμε, σε πολιτικό και συναισθηματικό επίπεδο, σε οποιαδήποτε επίθεση ήθελε προκύψει. Οποιοσδήποτε επιτίθονταν δε θα είχε να αντιμετωπίσει «απλώς και μόνο» την οργανωμένη περιφρούρηση – απέναντί του θα έβρισκε ένα πολύ ευρύτερο σώμα φίλων και συντρόφων. Τυχόν επίθεση στο live θα ερμηνευόταν αυτομάτως ως επίθεση και σε κείνους.

σης της αντιφασιστικής μάχης, η φόρμα με την οποία προσαρμόζεται κάθε φορά η μάχη με τους φασίστες, αλλάζει ανάλογα με τον καιρό και τον τόπο. Η ουσία, το περιεχόμενο και το τελικό επίδικο είναι η μάχη με το φασισμό, η ανάδειξη της προλεταριακής υποκειμενικότητας, η εξάπλωση στο χώρο, η διάρκεια στο χρόνο. Το live στο Ποτάμι τον Οκτώβρη του 2017 ήταν πετυχημένο όχι μόνον επειδή κατάφερε να αγκαλιάσει και να αγκαλιαστεί απ' όλες τις φυλές των γειτονιών μας – όχι μόνον επειδή για κάποιες ώρες δημιούργησε μια no-go zone για τους εχθρούς μας. Αλλά κυρίως επειδή αποδείχτηκε συντριπτικό για τους ναζί και τις φιλοδοξίες τους. Οι ναζί έμπλεξαν με το δίλημμα του Μακιαβέλι, δίχως να μπορούν να το κουμαντάρουν: αν μας επισκέπτονταν θα το έκαναν υπό την πίεση του εδάφους που χάνεται κάτω απ' τα πόδια τους. Αν δε μας επισκέπτονταν θα ήταν μια δημόσια παραδοχή ότι δε μπορούν να κάνουν κάτι απέναντι σε μια συνεχιζόμενη ανωμαλία – ότι οι συνθήκες αλλάζουν προς όφελός μας – ότι μια πενταετής μάχη έχει κερδηθεί.

Υπάρχει και κάτι για το τέλος. Ξεκινήσαμε το 2004 να ονομαζόμαστε antifa. Μπροστά μας ξανοιγόταν ο ελληνικός φασισμός. Προσπαθήσαμε να αντιπαλέψουμε αυτόν τον εχθρό στα λόγια και στο δρόμο. Ήταν και είναι μια μάχη που συνεχίζεται σε όλα τα επίπεδα. Το περιοδικό που βγάζουμε είναι εκτός των άλλων μια προσπάθεια να κρατάμε ζωντανό το μυαλό μας. Κινήσεις σαν κι αυτή στο Ποτάμι της Καλλιθέας είναι μια προσπάθεια να κρατάμε ζωντανό το δρόμο. Η προσπάθειά μας να συνδυάσουμε το δρόμο με τις ιδέες είναι αυτή που μας κάνει να συνεχίζουμε. Η κριτική μας στρέφεται προς ακατανόητους εχθρούς: τις κρατικές στρατηγικές, τον πόλεμο, τις πολιτικές δημόσιες τάξεις, το φασισμό ως ιστορική διαδικασία. Μιλάμε για τα μεγάλα και προσπαθούμε να τα κάνουμε λιανά. Το βλέμμα μας είναι μονίμως στραμμένο στα κάτω στρώματα αυτής της κοινωνίας. Ο πλούτος τους είναι και δικός μας πλούτος. Κοιτάμε το μικρόφωνο, την μπάλα, το σπρέι. Ασχολούμαστε με τα μικρά και προσπαθούμε να τα κάνουμε μεγάλα. Τα μεγάλα που τα κάνουμε μικρά και τα μικρά που τα κάνουμε μεγάλα είναι κομμάτια της ίδιας διαδικασίας. Είναι η δική μας οπτική για τη μάχη με το φασισμό των καιρών μας.

1. Μπορεί κανείς να δει και το κείμενο «Antifa Live στην Καλλιθέα Ιούλης 2013. Μια συζήτηση για την επίθεση των ναζί και την αντιφασιστική βία» που περιλαμβάνεται στο περιοδικό *Antifa* #38, 10/2013.
2. Δε συνηθίζουμε να παραπέμπουμε σε ναζιστικές ιστοσελίδες, αλλά ετούτη τη φορά είπαμε να κάνουμε μίαν εξαίρεση. Όπως και να 'χει μπορεί κανείς να βρει την εν λόγω δημοσίευση στο http://maiandrioi.blogspot.gr/2013/07/blog-post_15.html
3. Δες ενδεικτικά την ιστορία του antifa πυρήνα στο Γαλάτσι, όπως εξιστορείται στις τρεις συνέχειες με γενικό τίτλο «Αυτόνομη οργάνωση στις γειτονίες της Αθήνας, Αντιφασιστική δράση στο Γαλάτσι 2007-2010». Δημοσιεύτηκε στα τεύχη 52, 53, 54 του περιοδικού *Antifa*. Για την ίδια στρατηγική μπορεί κανείς να διαβάσει τη γνώμη που έχει διατυπώσει η συνέλευση *autonome antifa*, σε σχέση με τη λειτουργία των διαδηλώσεων στόμα με στόμα. Αυτή η γνώμη περιλαμβάνεται στην προκήρυξη «Αυτόνομη Αντιφασιστική Οργάνωση» που γράφτηκε και μοιράστηκε τον Δεκέμβρη του 2012.
4. Στίχος από τον NTS στο κομμάτι «Δuo λόγια βιαστικά».